

પાદમૂર્તિમયં સ્તોત્રપञ्चકम्

અમૃત પટેલ:

પરમપૂજ્ય કાવ્યમર્મજ્ઞ વિદ્વદ્વર્ય મુનિવર શ્રીધુરન્ધરવિજયજી પાસેથી પ્રાપ્ત થયેલ હસ્તપ્રતોની ફેરોક્ષ કોપીને આધારે પ્રસ્તુત પાદપૂર્તિ સ્તોત્રોનું સમ્પાદન થયું છે. તેમાં રઘુવંશ મહાકાવ્ય, ભક્ત્રામરસ્તોત્ર, “સંસારદાવા૦” સ્તુતિ તથા “આનન્દાનમ્ર”૦ સ્તુતિનાં અલગ અલગ ચરણની પૂર્તિરૂપે આ સ્તોત્રો રચાર્યા છે. પ્રસ્તુત સ્તોત્રોના ઉપજીવ્ય સાહિત્યના ઐતિહાસિક ક્રમને મુખ્ય માનીને, સમ્પાદનમાં-સૌ પ્રથમ રઘુવંશપાદપૂર્તિરૂપ (૧) શ્રી ઋષભદેવ સ્તોત્ર (૨) શ્રીવીતરાગસ્તોત્ર, (૩) ભક્ત્રામર સ્તોત્રનાં પ્રથમપાદની પૂર્તિરૂપ શ્રી ઋષભદેવસ્તોત્ર (૪) ‘સંસારદાવા’. સ્તુતિની પાદપૂર્તિરૂપ મહાવીરજિનસ્તોત્ર (૫) ‘આનન્દાનમ્ર’. સ્તુતિની પાદપૂર્તિરૂપ શ્રીશાન્તિજિન સ્તોત્ર-ક્રમ રાખ્યો છે. પરંતુ પાદપૂર્તિકારોના સમયાનુસારે નહીં.

પ્રતિપરિચય - પાંચેય સ્તોત્રો લાલભાઈ દલપતભાઈ ભારતીય વિદ્યામન્દિર અમદાવાદનાં હસ્તપ્રતભળ્ડારની હસ્તપ્રતોની ફેરોક્ષકોપીઓ રૂપે છે. ‘રઘુવંશપાદપૂર્તિસ્તોત્રો (૧,૨)ની હ.પ્ર. નંબર-લા.દ.ભે.સૂ. ૨૨૨૫૬ છે. તે પંચપાઠ છે, (૩) ભક્ત્રા. પા. સ્તોત્રની હ.પ્ર.-લા.દ.ભે.સૂ. ૩૦૦૫૦ છે. અક્ષર સુવાચ્ય અને સુંદર છે. (૪) સંસારદાવા૦ પા. સ્તોત્રની હ.પ્ર. લા.દ. ભે. સૂ ૪૧-૧૦ છે. પં. દાનસારગણિએ વિ.સં. ૧૫૬૩માં લખી છે. (૫) ‘આનન્દાનમ્ર’ પા. સ્તોત્રની હ.પ્ર.-લા.દ. ભે.સૂ. ૨૯૯૯૭ છે. બધી પ્રતોનાં બે-બે પત્રો છે.

પાંચમાંથી માત્ર ‘સંસારદાવા’ પાદપૂર્તિસ્તોત્રનો જ ઉલ્લેખ મળે છે. અને તે પણ અછંદતો જ. બાકીનાં સ્તોત્રોનો ઉલ્લેખ મળતો નથી. સમ્પાદનમાં ભક્ત્રા પા. સ્તોત્રની ટિપ્પણી જરૂર મુજબ આપી છે.

રઘુવંશ પા.સ્તોત્રમાં પ્રત્યેક પાદ પછી ()માં રઘુવંશના સર્ગ-શ્લોક અને ચરણનો અંક શોધીને અંગ્રેજીમાં આપેલ છે, પરંતુ (૧) ઋષભ દેવસ્તોત્રમાં ૧૮મા પદ્યમાં અને (૨) વીતરાગસ્તોત્રમાં ૨જા પદ્યમાં ૬નું સ્થાન મળ્યું નથી.

સ્તોત્ર/સ્તોત્રકાર-રઘુવંશ મહાકાવ્ય બધા સર્ગમાંથી ભિન્ન ભિન્ન પદ્યોનાં બે-બે ચરણો લઈને પાદપૂર્તિરૂપ ઋષભદેવ સ્તોત્ર અને એજ મહાકાવ્યનાં પ્રથમ

સર્ગનાં ભિન્ન-ભિન્ન પદોમાંથી ત્રણ ત્રણ ચરણો લઈને શ્રીવીતરાગસ્તોત્રની રચના થઈ છે. તેમાં રઘુવંશનાં તે તે પદોનાં વર્ણ્ય વિષયને બદલે શ્રીઋષભદેવ તથા શ્રીવીતરાગપરમાત્માનાં સન્દર્ભમાં અર્થઘટન અવચૂરિ દ્વારા રજૂ થયેલ છે. સ્તોત્રકાર (શ્રી સંઘર્ષ-ધર્મસિંહ શિષ્ય) મુનિરાજ શ્રીરત્નસિંહ (૧૮મો વિક્રમશતક પૂર્વાર્ધ) પાદપૂર્તિકાર તરીકે પ્રસ્થાપિત છે. તેમણે ભક્તામરસ્તોત્રનાં ચતુર્થ ચરણને આધારે “પ્રાણપ્રિયં નૃપસુતઃ” થી શરૂ થતું નેમિભક્તામર (લેખન સંવત્ ૧૧૭૩૦)ની રચના કરી છે.

ભક્તામરસ્તોત્ર (વિક્રમ ૭મો શતક)ના પ્રથમચરણની પાદપૂર્તિરૂપ શ્રીઋષભદેવસ્તોત્ર, ભક્તા.પા.સ્તોત્રો (૨૪)^૧માં સમ્ભવતઃ પ્રાચીનતમ છે. કારણ કે વિક્રમસંવત્ ૧૬૮૦માં લિપિકૃત ‘ભક્તા.પા.સ્તોત્ર જે સમયસુન્દરકૃત છે, તેનો જ ભક્તા.પા.સ્તોત્રોમાં સૌથી પ્રથમ ઉલ્લેખ છે. જ્યારે પ્રસ્તુત ભક્તા.પા.સ્તોત્રના કર્તા પં. મહીસાગર ગણિનો સમય વિક્રમના ૧૬મા શતકના પૂર્વાર્ધનો છે. પ્રસ્તુત સ્તોત્રમાં અંતિમ પદ્યમાં તપા. લક્ષ્મીસાગરસૂરિનો ઉલ્લેખ છે, તે (વિ.સં. ૧૪૬૪-૧૫૪૧) પ્રભાવક આચાર્ય હતા. એમણે ૬ વર્ષની લઘુવયમાં વિ.સં. ૧૪૭૦-ઉદયપુરમાં મુનિસુન્દરસૂરિ પાસે વ્રજ્યા^૨ સ્વીકારી હતી. લક્ષ્મીસાગરસૂરિ-સન્તાનીય સોમજયસૂરિએ (પ્રાયઃ ૧૫૨૫-૧૫૩૩) અમદાવાદમાં મહીસમુદ્ર તથા લલ્લિસમુદ્ર, અમરનન્દિ અને જિનમાળિક્યને વાચકપદ આપ્યું હતું, પળિંડત મહીસમુદ્ર પળિંડતૈપદની પ્રાપ્તિ પછી સ્તોત્રની રચના કરી હશે.

સંસારદાવાં પા.સ્તોત્ર અને ‘આનન્દાનમ્રં’ પા.સ્તોત્રનાં કર્તા જ્ઞાનસાગર-સૂરિ છે. બે જ્ઞાનસાગરસૂરિની માહિતી ઉપલબ્ધ છે. (૧) તપા. દેવસુન્દરસૂરિશિષ્ય (૨) બૃ.ત. રત્નસિંહસૂરિશિષ્ય.

(૧) ચન્દ્રગચ્છીય સોમતિલકસૂરિ-શિષ્ય દેવસુન્દરસૂરિના જ્ઞાનસાગરસૂરિ શિષ્ય હતા. જ્ઞાનસાગરસૂરિએ વિ.સં. ૧૪૪૦માં આવશ્યક અવચૂર્ણિ, ૧૪૪૧માં ઉત્તરાધ્યયન અવચૂર્ણિ અને ઓઘનિર્યુક્તિ અવચૂર્ણિની રચના કરી છે. તથા મુનિસુવ્રતસ્તવ, ઘનોઘ નવઘણ્ડપાર્શ્વનાથસ્તવન વગેરે સ્તોત્રોની પણ રચના કરી છે.

(૨) સૈદ્ધાન્તિક મુનિચન્દ્રસૂરિના શિષ્ય બૃ.ત.રત્નસિંહસૂરિના શિષ્ય જ્ઞાનસાગરસૂરિએ વિ.સં. ૧૫૧૭૭માં સ્તમ્ભતીર્થમાં વિમલનાથચરિત્રની રચના કરી છે.

દેવસુન્દરસૂરિ અને રત્નસિંહસૂરિનો શિષ્યગણ વિદ્વાન છે. બન્નેનો સમય જોકે લગભગ સમાન શતકમાં છે, પરંતુ પ્રસ્તુત સ્તોત્રના કર્તા જ્ઞાનસાગરસૂરિ એ દેવસુન્દરસૂરિનાં શિષ્ય હોવા વધુ સમ્ભવ છે. કારણ કે રત્નસિંહ-શિષ્ય કરતાં દેવસુન્દરસૂરિ-શિષ્ય વધુ પ્રાચીન છે. તથા સ્તોત્ર, અવચૂર્ણ વગેરે ગ્રન્થો એમની રચનાઓ છે. રત્નસિંહસૂરિશિષ્ય જ્ઞાનસાગરસૂરિજીના નામે માત્ર વિમલનાથ ચરિત્ર છે. છતાં 'વિમલનાથ ચરિત્ર' જોઈને નિર્ણય કરવો યોગ્ય છે.

સંસારદાવા. અને વીતરાગસ્તોત્ર આ બન્ને સ્તોત્રોમાં માત્ર કર્તાનાં સાંકેતિકનામો - 'જ્ઞાનામ્ભઃસાગરામ્ભઃ' તથા 'શ્રીજ્ઞાનસિન્ધુઃ' છે. સાક્ષાત્ નામો નથી અને ગુરુનામ પણ નથી. તથા બન્ને સ્તોત્રોના કર્તા કોણ ? એક જ જ્ઞાનસાગરસૂરિ કે અલગ અલગ જ્ઞાનસાગરસૂરિ ? આ બાબતમાં બન્ને સ્તોત્રોના આન્તરસમ્બન્ધ ધરાવે છે. સાક્ષાત્ જ્ઞાનસાગરસૂરિના પદ્યમાં કેટલીક સમાનતા બન્ને સ્તોત્રોના કર્તા એક જ હોવા વિષે સંકેત કરે છે. જેમકે બન્ને સ્તોત્રોમાં રચના પ્રૌઢ છે. તથા સંસારંપા.સ્તોત્રનું ૧૩મું પદ્ય તથા આનન્દાંપા.સ્તોત્રનું ૧૫મું પદ્ય, સંસારંપા.સ્તોત્રનું ૧૪ મું પદ્ય તથા આનન્દાંપા.સ્તોત્રનું ૪થું પદ્ય, રચનાની કેટલીક સમાનતા ધરાવે છે. પોતાનાં ઉપજીવ્ય મુજબ 'આનન્દા' પા.સ્તોત્રમાં ઓજસગુણની પ્રૌઢિ છે. તો 'સંસારદાવા'. પા. સ્તોત્રમાં પ્રાસાદિકતા છે. બન્નેમાં તીર્થંકરનાં શરીરની ઝંઘાઈ માટે એક જ શબ્દ 'પ્રમિતતનુઃ' છે.

લાઞ્છન માટે પણ 'એક જ શબ્દ 'અઙ્કઃ' છે, અન્તિમ પદ્યોમાં એવં શબ્દ છે, પોતાનું નામ સંકેતમાં અપાયું છે. માટે બન્ને સ્તોત્રોના કર્તા એક જ હોવા વધુ સમ્ભવ છે. અને તે દેવસુન્દરસૂરિશિષ્ય હોવા જોઈએ.

—X—

ટિપ્પણી :

૧. (૪) 'સંસારદાવા. પૂર્તિ- આના કર્તા જ્ઞાનસાગર છે' (હી.ર.કાપડિયા જૈન સંસ્કૃત સાહિત્યનો ઇતિહાસ. ખંડ ૨, પૃષ્ઠ ૨૫૮, સમ્પા. આ. શ્રી મુનિચન્દ્ર સૂરિજી ઈ.સ. ૨૦૦૪)
૨. (૪) નેમિષકામર, એજન, પૃ. ૨૬૪
૩. ભક્તકામરપાદપૂર્તિરૂપ કાવ્યો, એજન, પૃ. ૨૫૩

४. गुरुगुणरत्नाकर, जै.साहित्यनो संक्षिप्त इतिहास, मो.द.देसाई सं. आ.श्री मुनिचन्द्रसूरि, ई.स. २००६, पेरा ७ मो, पृ. ३२७
५. "इति श्रीऋषभदेवस्तोत्रं श्री पण्डितमहीसमुद्रगणिपादविरचितम्" ला.द. भे. सू. ३००५० नी झेरोक्ष कोपी.
७. स्तम्भतीर्थमां शाणराजे वि.सं. १५०८ मां विमलजिनप्रासाद बंधाव्यो. श्रीरत्नसिंह सूरिए प्रतिष्ठा करावी. वि.सं. १५१७ मां शाणराजे विनंती करवाथी विमलनाथ चरित्रनी रचना करी-विमलनाथ चरित्र भाषांतर, मो.द. देसाई, जै.सा.नो संक्षिप्त इतिहास सं. आ.श्री मुनिचन्द्रसूरि. ई.स. २००६, पेरा ७१९.

रघुवंशपदद्वयसमस्यानिबद्धं युगादिजिनस्तवनम्, तदवचूरिश्व

^१अथाभ्यर्च्य विधातारं, ^२शर्मणस्त्वत्पदाम्बुजम् । [A 1-25-1]
^४स्त्रिगम्भीरनिर्घोषं रचयामि तव स्तवम् ॥१॥ [B 1-35-2]
अर्थः ^६प्रज्ञानामधिपः प्रभाते । [A 2-1-1]

यस्ते सपर्यां विधिवत् तनोति ॥

^७एकोत्तपत्रं जगतः प्रभुत्वं

प्राप्नोत्यावद्धतभाग्यसिन्धुः(?) ॥२॥

निदानमिक्ष्वाकुकुलस्य सन्तते- [A 3-1-1]

र्यस्त्वां नयेद् दृष्टिपथं गरिष्ठधीः ॥

दिनेषु गच्छत्सु नितान्तपीवरं [B 3-8-1]

श्रेयो निवासं विदधाति तद्गृहे ॥३॥

^{१०}स्तुत्यं स्तुतिभिरर्थ्याभि-र्यस्त्वां स्तौति प्रशस्तगीः ॥ [A 4-6-3]

स हि सर्वस्य लोकस्य मान्यतामेति मानवः ॥४॥ [B 4-8-1]

^{१३}कृत्येन वाचा मनसा च शश्वत् [A 4-4-1]

प्रभोरुपास्ति तव यस्तनोति ॥

^{१४}कालोपपन्नातिथिभागधेयं

तन्मन्यरे न क्षयमेति ^{१५}पुर्कृतम् ॥५॥

परा¹⁶र्ध्ववर्णास्तिरणोपपन्नं [A 6-4-1]
 न के श्रयन्ते भविनो भवन्तम् ॥
 तं प्राप्य सर्वावयवानवद्यं [B 6-69-1]
 यदीशोऽहं जिन ! का गतिर्मे(?) ॥६॥
 उद्भासितं मङ्गलसंविधाभिः [A 7-16-3]
 स्वर्गं समासाद्य सुखानि भुङ्क्ते ॥
 महार्हसिंहासनसंस्थितोऽसौ [B 7-18-1]
 क्रमाच्छिवं याति तवार्चनेन ॥७॥
 अनपायपदोपलब्धये [A 8-17-1]
 हृदा(दि) ये त्वां दधते पुरा²¹विदः ॥
 भगवन् ! परवानयं जनो [B 8-81-2]
 भवभोगैकरतिः करोमि किम् ॥८॥
 प्रौढप्रियानयनविभ्रमचेष्टितानि [A 9-58-4]
 ध्यानानि चेतसि तवापि पुरःस्थितेन ॥
 प्रोवाच^{23 24} ! कोशलपतिप्रथमापराधः [B 1-19-4]
 क्षन्तव्य एष करुणाम्बुनिधिर्यतोऽसि ॥९॥
 किञ्चिद्दूनमनूद्धं ! स्वामित्रघापि वर्त्तते ॥ [A 10-1-3]
 उदधेरिव रत्नानि त्रीणि²⁷ प्राप्तानि यत् प्रभोः ॥१०॥ [B 10-30-7]
 गन्धवद् रुधिरचन्दनोक्षितां [A 11-20-3]
 मूर्तिमीश ! तव पश्यतां नृणाम् ॥
 पक्ष्मपातमपि वञ्चनां मनो [B 11-36-4]
 मन्यते नलिननेत्र ! नेत्रयोः ॥११॥
 सा पौरान् पौरकान्तस्य पुनाति तव गीरियम् ॥ [A 12-3-3]
 नभो-नभ³⁰स्ययोर्वृष्टिं या जिगाय त्वदीरिता ॥१२॥ [B 12-29-3]
 सेवाविचक्षणहरीश्वर ! दत्तहस्त !
 श्रेयोऽर्पणे सुकृतिनां शरणं श्रये ते ॥
 इक्ष्वाकुवंशगुरवे प्रयतः प्रणम्य [B 13-70-1]
 तुभ्यं विभो ! परमहं नु³³ भजामि किञ्चित् ॥१३॥
 विपाकविस्फूर्जथुरप्रसहः [A 14-62-4]

स्वकर्मणां शर्मद ! किं करोमि ॥
 सम्पत्स्यते ते मनसः प्रसादो [B 14-76-4]
 यदा तदा सिद्धिसुखं न दूरे ॥१४॥
 कृत^{३५}शीतापरित्यागस्तापोऽपि न विरागवान् ॥ [A 15-1-1]
 आदिष्टवर्त्मा मुनिभिः कदा त्वच्चरणं श्रये ॥१५॥ [B 15-10-1]
 पुरः परा^{३६}ध्य प्रतिमाऽगृहा^{३७}या [A 16-39-2]
 स्थितस्य याते मम नाथ ! तुष्टिः ॥
 सा मन्दुरा संश्रयिभिस्तुरङ्गै-
 र्गजैर्नवा वारिविहारवदभिः ॥१६॥
 दुरितं दर्शनेन घनं वन्दनेनेहितप्रदः ॥ [A 17-74-1]
 दूरापवर्जितच्छत्रैः सुरेन्द्रैस्त्वमुपास्यसे ॥१७॥ [B 17-19-1]
 दमान्वितः पद्मदलाभदृष्टि- [A ?]
 गुणाम्बुनिधिर्बुद्धिनिधिर्विधिज्ञः ॥
 पतिः पृथिव्याः कुलकैरवेन्दु- [B ?]
 र्युगादिनाथो जयताज्जिनेन्द्रः ॥१८॥
 एवमिन्द्रियसुखानि निर्विश- [19-47-1]
 न्नप्यधीश्वरनुतिं तनोति यः ॥
 तं प्रमत्तमपि न प्रभावतो [B 19-48-3]
 दुर्णतिः स्पृशति सौतमेति च ॥१९॥
 श्रीसङ्ग्रहर्षसुविनेय[क]धर्मसिंह-
 पादारविन्दमधुलिङ्गमुनिरत्नसिंहः ।
 श्रीमद्युगादिजिनवर्णनवर्ण्यवर्ण-
 स्तोत्रं चकार रघुवंशपदप्रधानम् ॥२०॥

—X—

रघुवंशपदत्रयसमस्यानिबद्धं

श्रीवीतरागस्तवनम्

रघुवंशादिसर्गस्य पदत्रयसमस्या ।

कुर्वे स्तोत्रं जगद्भर्तुः समीहितफलप्रदम् ॥१॥

लो¹कान्तरसुखं पुण्यं स्मृत्वा सपदि सत्वरः । [A 1-69-1]

A B [B ?]

स्त्रिगङ्गाभीरनिर्घोषं वितनोमि विभोः स्तवम् ॥२॥ [C 1-36-1]

C

भीम²कान्तैर्नृप³ ! गुणैस्तनु⁴वाग्बिभवोऽपि सन् । [A 1-16-1]

A B [B 1-9-2]

आ⁵त्मकर्मक्षमं देहं स्तवं कृत्वा पुनाम्यहम् ॥३॥ [C 1-13-3]

C

अनिन्द्या नन्दिनी नाम⁶ वागर्थप्रतिपत्तये । [A 1-82-3]

A B [B 1-1-2]

तव मन्त्रकृ⁸तो मन्त्रैर्दुःसाधैरलमेव च ॥४॥ [A 1-61-1]

C

सो⁹हमिज्याविशुद्धात्मा प्रार्थनासिद्धिशंसिनः । [A 1-68-1]

A B [B 1-42-3]

तितीर्षुर्दुस्तरं मोदा¹⁰पगमात् ते श्रये क्रमौ ॥५॥ [C 1-2-3]

C

आ¹²समुद्रक्षितीशानां माननीयो मनीषिणाम् । [A 1-5-1]

A B [B 1-12-2]

अ¹³दूरवर्तिनीं सिद्धिं विधेहि भगवन् ! मम ॥६॥ [A 1-87-1]

C

सरसीष्वरविन्दानां यथा¹⁵ काल¹⁷प्रबोधिनाम् । [A 1-43-1]

A C [B 1-6-4]

सो¹⁴हमाजन्म¹⁶शुद्धानां गम्योऽसि¹⁸ज्ञानभास्करः ॥७॥ [C 1-5-1]

C

- ²⁰सर्वातिरिक्तसारेण विद्यानां पारदृश्वनः । [A 1-42-2]
 A C B 1-23-2]
 आदेशं देशकालज्ञः मौलौ बिभ्रति ते प्रभो ! ॥८॥ [C 1-92-3]
 C
 ज्ञाने मौनं क्षमा शक्तौ द्वयमेवार्थसाधनम् । [A 1-22-1]
 A C B 1-19-2]
 अनुभावविशेषात् तु त्वग्रे वास्त्यपरे नहि²¹? ॥९॥ [A 1-37-3]
 C
 आकारसदृशप्रज्ञ परत्रेह च शर्मणे । [A 1-15-1]
 A B B 1-69-4]
 उपस्थितेयं कल्याणी-भक्तिर्मनसि ते सताम् ॥१०॥ [A 1-87-3]
 C
 तयो²³हीनं विधातर्मा प्रारम्भसदृशोदयम् । [A 1-70-1]
 A B B 1-15-4]
 असह्यपीडं भगवन् ! नवकर्मकदर्थितम् ॥११॥ [C 1-11-1]
 C
 नमामवति सद्दीपा रत्नसूरपि मेदिनी ॥ [A 1-91-1]
 A B B 1-65-2]
 अनाकृष्टस्य विषयैर्बोधिर्मेऽस्तु भवे भवे ॥१२॥ [A 1-23-1]
 C
 इत्याप्रसादादस्यास्त्वं परिचर्यापरो भव । [A 1-91-1]
 A B B 1-91-2]
 अविघ्नमस्तु ते भूयाः रे जीव ! शिवसौख्यभाक् ॥१३॥ [C 1-92-3]
 C

श्रीसङ्ग्रहर्ष सुविनेयक धर्मसिंह-

पादारविन्दमधुलिण्मुनिरत्नसिंहः ।

श्रीमज्जिनेन्द्रगुणवर्णनवर्ण्यवर्ण

स्तोत्रं चकार रघुवंशपदप्रधानम् ॥१४॥

इति श्रीरघुवंशपदत्रयसमस्यानिबद्धं श्रीवीतरागस्तवनम् ॥

—X—

महीसमुद्रगणिरचितं
'भक्तामर'पादपूर्तिमयं
आदिजिनस्तोत्रम्

भक्तामरप्रभुशिरोमणिमौलिमाला-

मन्दारसारमकरन्दकदम्बकाच्यौ ।

नाभेयदेव ! भवतो भवदीयपादा-

वालम्बनं भवजले पततां जनानाम् ॥१॥

यस्य स्तुतिर्मतिमतामपि गोचरः स्या-

त्रो योगिनां गुणमहागरिमाऽभराद्रेः ॥

शालीनताऽतिमहतीयमहो यदेषा

स्तोष्ये किलाहमपि तं प्रथमं जिनेन्द्रम् ॥२॥

त्वामेव देवमपसन्तमसं श्रयन्ते

सन्तः कषायकलुषानपरानुपेक्ष्य ॥

काचं विमुच्य मणिमात्महिताय विज्ञं-

मन्यः क इच्छति जनः सहसा ग्रहीतुम् ॥३॥

शक्नोति नो तव जिन ! स्तवनाय धीर-

धीमान् पुमान् क इह मन्दमतिस्तु मादृग् ॥

पद्भ्यां हि गन्तुमगशृङ्गमिवाङ्ग^१ ! पङ्गुः

को वा तरीतुमलमम्बुनिधिं भुजाभ्याम् ॥४॥

देव ! त्वदेकशरणं करुणागुणाब्धे !

मामीश ! मोचय महारिपुमोहरुद्धम् ॥

कष्टे कलिव्यसनतः सविता समर्थो

नाभ्येति किं निजशिशोः परिपालनार्थम् ॥५॥

ग्रन्थि विभिद्य जिन ! मोहमयं बभूव

त्वद्दर्शने रुचिरसौ शिवसौख्यहेतुः ॥

मूलेषु यत् परिणमत्युदकं घनस्य

तच्चारुचूतकलिकानिकरैकहेतुः ॥६॥

बाह्यान्तरारिबलमप्यखिलं विशालं
 त्वद्ध्यानसन्निधिविधायिधियामधीश ! ॥
 भूरिप्रभाव ! भजते विशारुभावं
 सूर्यांशुभिन्नमिव शार्वरमन्धकारम् ॥७॥
 त्वत्पादपङ्कजयुगप्रणिधानयोगा-
 न्नाभेय ! नाशमुपयाति महान्त्यघानि ॥
 वातोद्धतः किल कियच्चिरमब्जपत्रे
 मुक्ताफलद्युतिमुपैति ननूदबिन्दुः ॥८॥
 लक्ष्मीविलासवसतिं विदुरा विदन्तु
 नामैव ते स्मरणतोऽस्य यदाप्यते श्रीः ॥
 मिथ्येन्दुमण्डलमथातपवारणं वा
 पद्माकरेषु जलजानि विकासभाञ्जि ॥९॥
 त्वांमष्टकर्मफलमुक्तमुपास्य नष्ट-
 कर्माष्टको हि भजतीति भजे भवन्तम् ॥
 किं सर्वतोमुखसुखैषिभिरिष्यते स
 भूत्याश्रितं य इह नात्मसमं करोति ॥१०॥
 श्रोतुं सुराः समुपयन्ति गिरं गुरो ! ते
 देवेश ! दिव्यमपि गीतरसं निरस्य ॥
 स्वाधीनसौधेरससारसराः पिपासुः
 क्षारं जलं जलनिधेरसितुं क इच्छेत् ॥११॥
 उत्पाद्यते कथमधीश ! तवात्मतत्त्व-
 मवर्गिदृशामनुपमानमतीन्द्रियं च ॥
 आलोकितं क्वचिदपि श्रुतपूर्वकं वा
 यत्ते समानमपरं नहि रूपमस्ति ॥१२॥
 वागौचित्यं व्रजति सा किमु कोविदानां
 यत् ते त्वदीयशशामतिनिर्मलानाम् ॥
 नेतस् ! तदप्युपमयन्ति शशाङ्कबिम्बं
 यद् वासरे भवति पाण्डुपलाशकल्पम् ॥१३॥

क्रोधं निरुध्य परिमथ्य मदं निहत्य
 मोहं प्रमुष्य निखिलानपि शेषदोषान् ॥
 ये त्वां श्रिताः शिवपथे पथिका जिनेन्द्र !
 कस्तान्निवारयति सञ्चरतो यथेष्टम् ॥१४॥
 कर्मक्षयोत्थमिह वीर्यमनन्तमर्हन् !
 यादृक् तव त्रिभुवनेऽपि परस्य नेदृक् ॥
 केनाप्यपश्चिमजिनेश्वरमन्तरेण
 किं मन्दराद्रिशिखरं चलितं कदाचित् ॥१५॥
 पूर्णः शशी निशि दिवा च दिवाकरः स्यात्
 गेहे तथा गृहमणीति जगत्प्रतीतः ॥
 दीपाः कियद् वियति दीप्तिकृत्स्ततस्तु
 दीपोऽपरस्त्वमसि नाथ ! जगत्प्रकाशः ॥१६॥
 उद्बोधयन् कुमुदमभ्युदयेन नाना-
 °पद्मालिकां मुकुलयंश्च तमोग्रहस्य ॥
 ग्रासं विधंश्च(?) दधदातपवारणानि
 सूर्यातिशायिमहिमाऽसि मुनीन्द्र ! लोके ॥१७॥
 यन्नित्यमस्तरहितं परिवर्धमान-
 तेजश्च नैककलमुज्ज्वलमप्यखण्डम् ॥
 जाग्रद् यशस्तव जिगाय जिनेन्द्रचन्द्र !
 विद्योतयज्जगदपूर्वशशाङ्कबिम्बम् ॥१८॥
 यद्यस्ति नो भवति भक्तिरसस्तदानीं
 न स्युस्सुदुस्तपतपांस्यपि सत्फलानि ॥
 सञ्जायते सपदि बीजमृते^{१३} हि सस्य-
 कार्यं कियज्जलधरैर्जलभारनम्रैः ॥१९॥
 श्रुत्वा श्रुतोपनिषदं परदर्शनानां
 त्वच्छाशने सुकृतिनः कति नो रमन्ते ॥
 विद्वन्मनो मणिषु मोहमुपैति यद्वन्-
 नैवं तु काचशकले किरणाकुलेऽपि ॥२०॥

किं विश्वमोहनमिमामुत कार्मणं ते

मूर्तिं किमुत्तमवशीकरणं वदामः ॥

नेतर्न यत् सकृदपीक्षितपूर्विणां तां

कश्चिन्मनो हरति नाथ ! भवान्तरेपि ॥२१॥

देवाः परेऽपि ददते दिविषत्सुखानि

शैवं त्वनन्तसुखमर्पयसि त्वमेकः ॥

कुर्यात् प्रतीच्यपि कवेरुदयं रवेस्तु

प्राच्येव दिग् जनयति स्फुरदंशुजालम् ॥२२॥

ज्ञानक्रियाद्वयमयं यमपायमुक्त-

माख्यः^{१४} सुखाश्रय ! महोदयमार्गमीश :

सर्वात्मसंयमवतां सुगमं वितानं

नान्यः शिवः शिवपदस्य मुनीन्द्र ! पन्थाः ॥२३॥

त्वां शब्द-रूप-रस-गन्धगुणव्यपेतं

व्याघातवर्जितममूर्तमसङ्गमेकम् ॥

नानाभिधाभवदुपाधिभिदं न के के

ज्ञानस्वरूपममलं प्रवदन्ति सन्तः ॥२४॥

विश्वे विभो ! परममङ्गलमङ्गिनां त्वा-

मेकः शरण्यशरणं शरणार्थिनां च ॥

श्रीवीतराग ! विगतान्तरवैरिवार !

व्यक्तं त्वमेव भगवन् ! पुरुषोत्तमोऽसि ॥२५॥

शक्तिर्न मे तपसि नापि जपे पटुत्वं

ध्याने न धैर्यममलं च मनोऽपि नो मे ॥

किं त्वेकमेव भवतारणकारि कुर्वे

तुभ्यं नमो जिन ! भवोदधिशोषणाय ॥२६॥

नाद्यापि मे मतिरुपैति तवोपदेशे

प्रीतिं प्रयाति विषयेषु न यद् विसागम् ॥

मन्ये मया क्वचन पूर्वभवेषु तत् त्वं

स्वप्नान्तरेऽपि न कदाचिदपीक्षितोऽसि ॥२७॥

लोकस्थितिप्रथितपातकपार्श्ववर्त्ती(त्ति-)

निःशेषकर्मपटलापगमात् तवात्मा ॥

धत्ते महोऽधिकमहोभ्रमदभ्रमुक्तं

बिम्बं रवेरिव पयोधरपार्श्ववर्त्ति ॥२८॥

सिंहासने स्थितवतस्तव हेमरत्न-

रम्ये स्फुरत्युरु विशेषवतीव दीप्तिः ॥

प्रातः प्रभा प्रचुरधातुरसैरुपेता

तुङ्गोदयाद्रिशिरसीव सहस्ररश्मेः ॥२९॥

नेतर्विभूषति भृशं भवदंसदेशं

हेमोपमं मरकतद्युतिकाऽलकाऽऽली ॥

कल्पद्रुकाननततिः परितः प्रकाम-

मुच्चैस्तटं सुरगिरेरिव शातकौम्भम् ॥३०॥

दोषत्रयीविजयिनं त्रिसुपर्वसाल-

संस्थं त्रिकालविदमीश ! भवन्तमाशु ॥

रत्नत्रयीगुरुगुणा नृपतित्रिशक्तिः

प्रख्यापयत् त्रिजगतः परमेश्वरत्वम् ॥३१॥

अत्रोचितः कविकृतोऽस्त्युपमोपमेय-

भावो न वेदमवधारयितुं धरेयम् ॥

यत्रादधासि चरणौ तदधः सुवर्ण-

पद्मानि तत्र बिबुधाः परिकल्पयन्ति ॥३२॥

तीर्थाधिपत्यपदवी भुवनोपकार-

सारा यथा तव तथा न भवेत् परेषाम् ॥

सौख्यावहः सवितुरस्त्युदयस्तु यादृक्

तादृक् कुतो ग्रहगणस्य विकाशितोऽपि ॥३३॥

दुर्वार बैरि-करि-केसरि-वारि-मारि-

चौरोरगप्रभृतिसम्भवमाभवं ते ।

निःशेषभीतिहरणौ चरणौ शरण्यौ

दृष्ट्वा भयं भवति नो भवदाश्रितानाम् ॥३४॥

यत् तिष्ठति ग्रहगणस्तव पादपीठे

सेवापरो मुकुलिताग्रकरः स्वमौलौ ।

कूरोऽपि युक्तमिह स प्रतिकूलभावा-

त्राऽऽक्रामति क्रमयुगाचलसंश्रितं ते ॥३५॥

भूयो भवभ्रमभवं श्रममङ्गभाजां

तृष्णाभवं परमनिर्वृतिनाशनं च ॥

अन्तः परीतमुपतापमलं मलं च

त्वन्नामकीर्तनजलं शमयत्यशेषम् ॥३६॥

नैवाहितः स्फुरति कोपि परोपतापो

मूर्च्छं च नो सविषया प्रकृताऽपकृत्या ।

नो भोगिभङ्गिजनिता विकृतिश्च तस्य

त्वन्नामनागदमनी हृदि यस्य पुंसः ॥३७॥

कल्याणकेषु भगवन् ! भवतः प्रभूतो-

द्भूतप्रभावविभवैर्यदि नारकाणाम् ॥

नश्यत्यशेषमसुखं तदिहोच्यते किं

त्वत्कीर्तनात् तम इवाशु भिदामुपैति ॥३८॥

सत्पुण्यचञ्चुचरिता गुणिपक्षदक्षाः

प्रीत्या परागरसरङ्गभृतो मरालीः ॥

गर्जद्गुणैः परमहंसपदं पृणन्त-

स्त्वद्पादपङ्कजवनाश्रयिणो लभन्ते ॥३९॥

रुद्धा विरोधिभिरधीश ! धृती धरेशैः

बद्धाश्च बन्धनशतैश्चलिताश्च चौरैः ॥

प्राप्ता परं व्यसनमप्यभयं पदं हि

त्रासं विहाय भवतः स्मरणाद् ब्रजन्ति ॥४०॥

रूपं निरूपयितुमीश ! तदीशते ते

केऽनुत्तरा जगदनुत्तररूपिणोऽपि ॥

यस्याग्रतोऽञ्जनमिवापगताङ्गभासो-

मर्त्या भवन्ति मकरध्वजतुल्यरूपाः ॥४१॥

त्वन्नाममन्त्रमिव नाथ ! पवित्रपात्र -

मत्र श्रियामसममुक्तिकरं स्मरन्तः ॥

बाह्यान्तरद्विविधबन्धभृतोऽपि बाह्यं

सद्यः स्वयं विगतबन्धभया भवन्ति ॥४२॥

तं सर्वतोमुखमुपैति सुखं समग्र-

श्रीभिः समं शमितदुर्मतिदुःस्थताभिः ॥

मन्त्रं महान्तमिव तत्र नियन्त्रितात्मा

यस्तावकं स्तवमिमं मतिमानधीते ॥४३॥

यस्ते स्तुतिं प्रथमतीर्थपते ! प्रथीयः-

पुण्योदयां प्रथयति प्रथमानभावः ॥

श्रीसूरसुन्दरमहामहसा लसन्तं

तं मानतुङ्गभवशा समुपैति लक्ष्मीः ॥४४॥

इत्थं श्रीजिननाभिनन्दनविभो(भु)र्भक्त्यातभक्तामर-

स्तोत्रान्त्यांहिसमस्यया स्तुतपदः, स्तुत्याल्पमत्या मया ॥

तत्त्वातत्त्वपथप्रकाशनरवेर्माहात्म्यमालालसल्-

लक्ष्मीसागरसार्वसोमजयदः स्तादाप्तदिव्यो रयः(रथः) ॥४५॥

इति श्रीऋषभदेवस्तोत्रं श्रीपण्डित-

महीसमुद्रगणिपादविरचितम् ॥छ॥

श्रीज्ञानसागरसूरि विनिर्मितं

संसारदावा० पादपूर्तिमयं

महावीरस्तोत्रम् ।

कल्याणबल्लीवनवारिवाहं

श्रेयःपुरीसत्पथसार्थवाहम् ॥

हर्षप्रकर्षेण नुवामि वीरं

संसारदावानलदाहनीरम् ॥१॥

विभो ! जनास्ते जगति प्रधानाः

ये त्वां भजन्ते दलिताभिमानाः ।

सम्प्राप्तसंसारसमुद्रतीरं

सम्मोहधूलीहरणे समीरम् ॥२॥

केनाऽपि जिग्ये नहि मोह-भूषः

प्रकाममुद्दामतमःस्वरूपः ॥

विना भवन्तं भुवनैकवीरं

मायारसादारणसारसीरम् ॥३॥

सुवर्णसद्वर्णलसच्छरीरं

सिद्धार्थभूपालकुलाम्रकीरम् ।

औदार्य-धैर्यादिगुणैर्गभीरम्

नमामि वीरं गिरिसारधीरम् ॥४॥

अन्यां विहाय महिलां महिमाभिरामा

भेजे जिनेश ! भवता किल मुक्तिरामा ॥

कैवल्यनिर्मलरमासुषमानवेन

भावावनामसुरदानवमानवेन ॥५॥

सत्राकिनायकनिकायशिरांसि यानि

ब्रह्मादिदैवतगणेन मनाग् नतानि ॥

त्वत्पादनीरजरजः स्पृहयन्ति तानि

चूलाविलोलकमलावलिमालितानि ॥६॥

तापःपहा भविकभृङ्गविराजमाना

मूर्तिस्तव प्रवरकल्पलतोपमाना ॥

दत्ते जगत्त्रयपते ! सुमनःसमूहैः

सम्पूरिताभिमतलोकसमीहितानि ॥७॥

येषामधो नवसुवर्णसमुद्भवानि

सञ्चारयन्ति विबुधा नवपङ्कजानि ॥

भूपावकानि रजसा किल तावकानि

कामं नमामि जिनराज ! पदानि तानि ॥८॥

तावत् तृष्णाकुलितमतयः पापतापोफूढा
 दुःखीयन्ते नवनवभव[वे]ग्रीष्मकाले कराले ॥
 यावल्लोका घनमिव भवच्छासनं नो लभन्ते
 बोधागाधं सुपदपदवीनीरपूराभिरामम् ॥९॥
 पीयूषाभं तव सुवचनं वर्यमाधुर्ययुक्तं
 स्वादं स्वादं विपुलहृदयक्षीरसिन्धोः समुत्थम् ॥
 क्षारं नीरं कुसमयमयं कामयन्ते न भव्या
 जीवा हिंसा विरललहरीसङ्गमागाहदेहम् ॥१०॥
 निःपुण्यानां न सुलभमिह श्रीमदानन्दहेतुं
 विज्ञैर्धन्यैस्तव जिनपते ! शास्त्ररूपं निधानम् ॥
 चित्ताऽऽवासे लसदचलना निर्जिताऽमर्त्यभूभृच्-
 चूलावेलं गुरुगममणीसङ्कुलं दूरपारम् ॥११॥
 अव्याबाधारस्सपदि विबुधास्सच्चिदानन्दलीनाः
 पुण्यापीना अजरममरं संश्रयं संश्रयन्ते ॥
 यस्मात् पीत्वाऽसमशमसुधां तं जिनेन्द्र ! त्वदीयं
 सारं वीरगमजलनिधिं सादरं साधु सेवे ॥१२॥
 ये दुर्गाश्चोपसर्गा भवति कुमतिना सङ्गमे वा हतास्ते
 तस्यापत् सङ्गमायाऽजनिषत तदनु ध्यानसन्धानहृष्टैः ॥
 दैवैर्दिव्या समोदं तव शिरसि तदा पुष्पवृष्टिर्विचक्रे
 आमूलालोलधूलीबहलपरिमलालीढलोलालिमाला ॥१३॥
 शान्तं कान्तं नितान्तं निरुपमसुषमालाभवन्तं भवन्तं
 दृष्ट्वा लीना स्वयं सा जिनवर! कमला चञ्चलापि स्वभावात् ।
 विन्यस्ता शौरिणा या विधिसविधगता संस्थिता षट्पदाली
 झङ्कारारावसाराऽमलदलकमलाऽऽगारभूमीनिवासे ॥१४॥
 केचिद् गायन्ति देवाः प्रमदभरभृतो नाथ ! नृत्यन्ति केचित्
 स्नाते जाते सुमेरौ त्वयि जनिसमये रत्नसिंहासनस्थे ॥
 रम्यक्षौमावृताङ्गे मृदुतरचरणे भासुरस्फारमौलि-
 च्छायासम्भारसारे वरकमलकरे तारहाराभिरामे ॥१५॥

सिंहाङ्कः सप्तहस्तप्रमिततनुरयं सम्पदः सर्वभव्याः
 देया देया यदीयाननकमलभवा द्वादशाङ्गीमयाङ्गी ॥
 दक्षो मोक्षोपयोगी वदति भगवतीं भारतीं नित्यमेवं
 वाणीसन्दोहदेहे भवविरहवरं देहि मे देवि ! सारम् ॥१६॥
 एवं देवाधिदेवः सदतिशयचयैः सर्वतः शोभमानः
 काव्यैः 'संसारदावा' स्तुतिपदकलितैः कोविदैर्वर्ण्यमानः ॥
 सद्ध्येयस्त्रैशलेयः स भवतु भविनां भूतये वर्धमानः
 ज्ञानाम्भःसागराभः सकलसुखकरः श्रीजिनो वर्धमानः ॥१७॥

॥ इति महावीरस्तवनं पं. दानसारगणिना लिखितं सम्बत् १५६३ फाल्गुन
 शुदि १ ॥

श्रीज्ञानसागरसूरिविनिर्मितं
 'आनन्दानम्र'.... पादपूर्तिरूपं श्रीशान्तिजिनस्तवनम् ।

[स्वग्धरावृत्तम्]

चञ्चच्चामीकराभप्रवरवरतनुद्योतिरुद्योतिताशः
 श्रीशान्तिः शान्तिदाता स भवतु भविनां भाविनां तीर्थनाथः ।
 यत्पादौ सप्रसादौ जगति नतवतामुल्लसन्ति[?]प्रभुता(प्रभुत्व)-
 मानन्दानम्रकम्रत्रिदशपतिशिरःस्फारकोटीरकोटी ॥१॥
 नौमि श्रीविश्वसेनक्षितिपतितनयं विश्वविश्वाधिपं तं
 शिश्राय श्रेयसी यं स्वयमपि सुकृतादर्जिता चक्रिलक्ष्मीः ॥
 भक्तिप्राग्भारभारप्रणमदविकलाक्षोणिभृन्मौलिमोलि-
 प्रेङ्खन्माणिक्यमालाशुचिरुचिलहरीधौतपादारविन्दम् ॥२॥
 भोगान् रोगानिवाहो(हे)विषमिव विषयान् शस्त्रिकावद् वरस्त्रीः
 प्रौढं तत्याज राज्यं रज इव रभसा दूषणानीव भूषाः ॥
 वन्दध्वं मुक्तिरामाविलसनमनसं तं जनास्त्यागिनं भो !
 आद्यं तीर्थाधिराजं भुवनभवभृतां कर्ममर्मापहारम् ॥३॥
 भीतो हर्यक्षभीतो वनदवदरतस्त्यक्तरङ्गः कुरङ्गो
 दीनो लीनो यदीये सुचरणशरणे निर्भयं प्राप सौख्यम् ॥

शोभावन्तं भवन्तं तमिह जिनपते ! सर्वजीवानवन्तं
 वन्दे शत्रुञ्जयाख्यक्षितिधरकमलाकण्ठशृङ्गारहारम् ॥४॥
 सिद्धान्तास्ते त्वदीया अपरमत अहो वादिवादे कृतान्ताः
 श्रीशान्ते ! भान्ति शान्ता मधुरतरसुधास्वादतः श्रान्तिकान्ताः ।
 सिंहायन्ते धरायां नखरचितमहाडम्बराः स्फूर्जयन्तो
 माद्यन्मोहद्विपेन्द्रस्फुटकरटतटीपाटने पाटवं ये[ते] ॥५॥
 विद्वद्दैरमेयास्त्रिभुवनमखिलं लङ्घयन्तः स्वशक्त्या
 दोषारीणामजेयाः सकलसुरनराधीश्वरैश्चापि गेयाः ॥
 सन्दोहास्त्वदुणानां विकटसुभटवद् भेजिरे सज्जयित्वं
 बिभ्राणाशशौर्यसारा रुचिरतररुचां भूषणायोचितानाम् ॥६॥
 प्रोद्यत्कैवल्यलक्ष्मीविपुलकुचतटस्फारशृङ्गारकाराः
 साराः पीयूषधाराधरबहलगलद्बिन्दुवृन्दानुकाराः ॥
 त्वद्व्याहाराः सुहारा इव गुणनिचिता लोकमुद्योतयन्ते
 सद्वृत्तानां शुचीनां प्रकटनपटवो मौक्तिकानां फलानाम् ॥७॥
 पूर्वं यैस्तत्कृत्यक्तगर्वं भवशुभविधिना विश्वमान्या त्वदाज्ञा
 भावाऽऽविभूतहर्षप्रकरपुलकितौ(तं)पालिताक्षालिताद्या(घा) ॥
 मुक्तौ रागादिमुक्ता असमसुखरताः कर्मकुम्भिप्रभेदे
 तेऽमी कण्ठीरवाभा जगति जिनवरा विश्ववन्द्या जयन्ति ॥८॥
 भोगो रोगोऽपि तेषां भवनमिव वनं हव्यवाहोऽम्बुवाहो
 पूतायन्ते च भूताः स्थलमिव सलिलं दुर्जनाः सज्जनाऽऽभाः ॥
 जज्ञो यैः कण्ठपीठे लुठित इव भवन्नामजापत्रिसन्ध्यं
 सद्बोधाऽवन्यबीजं सुगतिपथरथः श्रीसमाकृष्टिविद्या ॥९॥
 तेषामेषा विशेषाद् विषयविषभवा वासना भासते वा ।
 धत्ते चित्ते निवासं विषमतममहामोहमिथ्यात्ववासः ॥
 धर्मः शर्मप्रदस्ते श्रवणपटयुगैर्न श्रुतो विश्रुतो यैः
 रागद्वेषाहिमन्त्रः स्मरदवदवधुः प्रावृषेण्याम्बुवारः ॥१०॥
 केचिच्चारित्ररत्नं कति लघु विरतिं त्वद्विहारेण लब्ध्वा
 लोकास्तत्त्वावलोक्याद् बहुसुकृतधराः सम्मदादेवमाहुः ॥

यस्मादस्मादृशानामुपलसमधियां धर्मिताऽभूदकस्मा-
 ज्जीयाज्जैनागमोऽयं निबिडतमतमःस्तोमतिग्मांशुबिम्बम् ॥११॥
 निःशङ्का वीतपङ्का यदि हृदि भवतां सच्चिदानन्दवाञ्छा
 विज्ञाः सज्जातदृष्ट्या परिहरि(र)त तदाऽनल्पसङ्कल्पजालम् ।
 सेवध्वं देवदेवं जिनवरमचिरानन्दनं सर्वदा यो
 ह्रीपः संसारसिन्धौ त्रिभुवनभवनज्ञेयवस्तुप्रदीपः ॥१२॥
 सोऽपि स्वामिन् ! स्वभावात् सकृदपि भवतः पूजयन् पादपद्मं
 प्राज्यं प्राप्नोति राज्यं निरुपमकमलां निर्मलां चाप(पि) कीर्त्तिम् ॥
 विप्रो वा क्षत्रियो वा वणिगपि घटकृल्लोहकारोऽपि यद् वा
 यः पूर्वं तन्तुवायः कृतसुकृतलवैर्दूरितः पूरितोऽधैः ॥१३॥
 आरूढो रूपलक्ष्मीं गुणततिषु तथा प्रौढिमानं भवान् भोः !
 पूर्वं प्रौढं त्रिलोकी-परिवृढ ! सुदृढं तीर्थकृत्कर्मबन्धात् ।
 नृणां स्त्रीणां सुराणां नयनपथि यथा विंशतिस्थानकादि-
 प्रत्याख्यानप्रभावादमरमृगदृशामातिथेयं प्रपेदे ॥१४॥
 दुर्गं द्रुष्टेपसर्गं विदलयति सतामार्हतानां समूलं ।
 लक्ष्मीमुख्यं च सौख्यं रचयति रुचिरं स्वीयचित्तानुकूलम् ॥
 निर्वाणी यक्षिणीयं गरुड इति सुरः शासने ते मुनीनां
 सेवाहेवाकशाली प्रथमजिनपदाम्भोजयोस्तीर्थरक्षः ॥१५॥
 रङ्गद्वैराङ्गकान्तिर्विशदवृषगतिर्निष्कलङ्कं मृगाङ्कं
 धत्ते नित्यं भवानीहितकरणरतो ब्रह्मचारिश्रितो यः ॥
 सर्वज्ञः शान्तिनाथः प्रबलबहुलसद्दर्पकन्दर्पघाते
 दक्षः श्रीयक्षराजः स भवतु भवतां विघ्नमर्दी कपर्दी ॥१६॥
 एवं श्रीज्ञानसिन्धुप्रसरशशधरः सद्गुणौघैः गर्भीर-
 श्चत्वारिंशत्सुचापप्रमिततनुविभाभासुरो विश्वमित्रम् ।
 श्रीशान्ते ! पीतकान्ते त्रिजगदभिमते चारुचिन्तामणिस्त्वं
 ख्यातः शुद्धावदातः स्तुत इह मयका सम्पदां सद्य जीयाः ॥१७॥
 इति श्रीशान्तिनाथस्तवनम् ।

अवचूरि (१) - रघुवंशसमस्यास्तोत्रस्यादिमस्य

1 'अथ' इति स्तोत्रस्यारम्भे मङ्गलार्थमव्ययम् । 2 निष्पादकम् । 3 सुखस्य । 4 स्निग्धगम्भीरनिर्घोषं यथा स्यात् तथा इति क्रियाविशेषणं भक्ति प्रागल्भ्यवशादुत्कृष्टतासूचकम् ॥१॥

5 'अथः' इति कर्तृविशेषणं, "थो मिथ्यावाचके श्रान्ते शोके च [(5था)ऽरब्धवस्तुनि"'. [विश्वशम्भुकृतैकाक्षरनाममालिका ६४] इत्याद्येकाक्षरा-भिधानवाक्यात्, 'अथः सूनृतवाक्, एतेन धर्मित्वोक्तिः, अश्रान्तः इति पूजापरत्वोक्तिः, अशोकः इति हर्षोत्कर्षोक्तिः । एवं हि पूजा विधीयमाना । बहुफला भवति । 6 प्रजानामधिपः कुटम्बवान् पुत्र-पौत्रादिपरिकरपरिवृतः नृपतिरपि वा । 7 एकातपत्रमिति भूपतिपक्षे स्वल्पराज्यो राजा बहु राज्यं प्राप्नोति, अन्यत्र तीर्थकृच्चक्रिपदवीम् ॥२॥

B इक्ष्वाकुवंशस्य सन्ततेरत्रोत्पन्नत्वाद् हेतुभूतम् । 9 क्रमेणाधिकतरम् ॥३॥ 10 स्तुतियोग्यं, 11 अर्थमुक्ताभिः । 12 तीर्थकृत्त्वमाप्नोति इत्यर्थः ॥४॥

13 त्रिकरणशुद्ध्या । 14 अर्थिप्राप्यं, कृपणस्य हि धनमर्थिनामप्राप्यं भवति, भगवदुपास्तिप्राप्तं धनं सत्पात्रसुप्राप्यं भवति । 15 पृक्तं धनं [अभिधान चिन्तामणौ] 'देवकाण्ड 192 तेम पद्ये 'पृक्तं' अस्ति] ॥५॥

16 परार्ध्याः प्रकृष्टाः वर्णा गुणा यशो वा येषां [वर्णाः... गुणे ॥ यशस्ताल० हैम. अनेकार्थसङ्ग्रह 154] । 17 संसाराम्भोधितरणार्थं प्राप्तं । 18 धर्मानुष्ठानपराङ्मुखः, त्वदुपास्तिरहितः ॥६॥

19 मङ्गलोपचारकलितम् ॥७॥

20 मोक्षपदप्राप्त्यर्थम् । 21 भूत-भावि-भाववर्बोधिनो महर्षयः, "पुरा-पूर्व-भविष्यार्थयोः" [-] इत्युक्तत्वात् । 22 भोगैकरतत्वात् तदायत्तः ॥८॥

23 प्रोवाच इति हे प्रोव ! हे अच ! प्रकर्षेण उः रक्षकः [रक्षार्थं वाचकावेतौ... वि-का ११] वो वदनं [-] यस्य सः प्रोवः, तस्य सम्बोधनम् - हे प्रोव ! । 24 अः चन्द्रः, चः चारुदर्शनः [तस्य सम्बोधनं] हे अच ! । 25 कौशलाः देशाः, तेषां पतयो राजानः, तेषां प्रथमः, "पढमराए व" [] इत्युक्तेः ॥९॥

26 अनूना-पूर्णा ऋद्धिर्यस्य स अनूनाद्धिः, तस्य सम्बोधनम् । 27 ज्ञानदर्शनचारित्रलक्षणानि ॥१०॥

28 सुगन्धि रुधिरं कुङ्कुमं, चन्दनं श्रीखण्डः, ताभ्यां चर्चिताम् । 29

हे कमललोचन ! ॥११॥

30 श्रावण-भाद्रपदयोः ॥१२॥

31 परिचर्यापरायणा हरयो देवेन्द्रा धनिनश्च यस्य सः, तस्य सम्बोधनम् ।

32 हे सुकृतिनां श्रेयोऽर्पणे दत्तहस्तः [इत्यन्वयः] । 33 नु इति वितर्के तुभ्यं प्रणम्य परमन्यं कञ्चिदपि देवं अहं न भजामि ॥१३॥

34 पूर्वोद्धारजितदुःकर्मारिजृम्भितम् । 35 कृतः शीतस्य अपरित्यागे येन सः तत्परीषहसहत्वात् ॥१४॥

36 परार्ध्या प्रकृष्टा प्रतिमा आकृतिर्यस्य[सः, तस्य सम्बोधनम्] । 37 हे अगृह ! अनगार ! हे अय ! “योऽतिकुत्सने [योऽतिकुत्सिते-इति विश्व. नाममाला ९८] इत्यनेकार्थवचनात् । 38 वाजिशाला ॥१५॥

39 स्तुतिमाहात्म्यात् । 40 मोक्षसुखम् ॥१९॥

41 युगादिजिनवर्णनेन वर्ण्यार्णवर्णनीया वर्णा अक्षराणि यत्र ॥२०॥

अवचूरि : (2) रघुवंशसमस्यास्तोत्रस्य द्वितीयस्य

1 परलोकेषु केन पुण्येन सुखं भवतीति विचार्य ॥२॥ 2 भीमानि मितानि स्तोकां (?) करोतीति भीमः भयविनाशकः इत्यर्थः, तस्य सम्बोधनं हे भीम ! । 3 हे नृप ! । 4 [गुणैरिति] “औदार्यं समता कान्तिः” [वाग्भट्टालङ्कार. ३.२] इत्यादिभिः दशभिः काव्यगुणैस्तनुवाग्विभवोऽपि सन् । 5 आत्मनः कर्माणि सांसारिका व्यापाराः, तत्करणे समर्थाम् ॥३॥ । 7 हे जिन ! तव नामवाक् ‘श्रीवीतराग’ इत्येवंरूपा । 7 अर्थप्रतिपत्तये अभिमतार्थसिद्धये भवेत् चेत्, तर्हि तव मन्त्रैः अलं पूर्यताम्, कीदृशैः? साधयितुमशक्यैः । 8 मन्त्रं धर्मविचारं करोति इति, तस्य ॥४॥ 9 [इज्या] “यज देवपूजासङ्गतिकरण-दानेषु” [—] इति वचनात्, देवपूजादिभिः सुकृतैर्विशुद्धः आत्मा यस्य सः । 10 केवलावबोधात् । 11 तरितुमशक्यं संसारसागरमित्यर्थाद् ज्ञेयम् ॥५॥ 12 आसमुद्रक्षितीशां चक्रिप्रमुखाणां, मनीषिणां बुद्धिमतां महर्षीणां माननीयः । 13 समीपवर्तिनीं मुक्तिं ॥६॥

14 हे सोहम ! सह ऊहेन मया च वर्तते इति - [स+ऊह+म]सोहमः तत्सम्बोधनं । ऊहो दोषपरिज्ञानं, मा लक्ष्मीः शोभा, [मा मातरि तथा लक्ष्म्यां सुधाकलश-एकाक्षरनाममाला ३५] 15 काले वादधुर्धु[र्धु]क्यादौ प्रबोधो ज्ञानं येषां ते । 16 जन्मप्रभृति निर्दोषाणां [सत्त्वानां इति शेषः] । 17 त्वं गम्योऽसि,

18 ज्ञानेन केवलावबोधेन भास्कर इव भास्करः । 19 यथा काले सूर्योदयसमये विकाशवतां पद्मानां भास्करो गम्यो भवति । [तथा] ॥७॥

20 सर्वेभ्यः विद्वद्भ्योऽधिकं बुद्धिबलं न्यायो वा प्रेम [-] ॥८॥ 21 'नहि' इत्येकमव्ययं निषेधवाचकं [] ॥९॥

22 दे[व]! तव भक्तिः कल्याणकारिणी, सतां मनसि समागता सती परत्रेह च लोके सुखाय भवति ॥१०॥ 23 'ता लक्ष्मीः शोभा वा, [ता श्रियाम् - सुधा कलश-माला २३] ॥११॥ 24 अस्य / आः / त्वं / इति पदच्छेदः, आः इति अव्ययं, सन्तापप्रकोपसूचकं, जीवं प्रति सन्तापप्रकोपपूर्वकं वक्ति [आः सन्तापेऽव्यये कुध्या.... सुधाकलश-माला ३] ॥१३॥

भक्तामरपादपूर्तिस्तोत्रटिप्पण

1. 'भूधातोः प्रथमगणस्य परस्मैपदिनः वर्तमानायां तृतीयपुरुषस्य द्विवचनस्य रूपम् ।

2. 'अङ्ग' इति कोमलामन्त्रणेऽव्ययम्

3. पिता । 4 'अस्य' इति नाम्नः । 5 स्वाधीनं सौधरसेण पीयूषरसेण सारं श्रेष्ठं सरः यस्य स-इति विग्रहः कार्यः । 6 चर्मचक्षुषां छद्मस्थानाम् इति यावत् । 7 'ते' इति कोविदाः । 8 'ततः' इति तेभ्यो दीपेभ्यः । 7 'कुमुद' इति शशिविकसि जलजं, अथ च कौ पृथिव्यां मुद् हर्षः इति कुमुद, तां इति द्वितीयोऽर्थोऽप्युच्यते । 10 पद्मानां आलिका श्रेणिः तां, अथवा पदस्य मालिका पद्मालिका, तां पदपदवीम् इत्यर्थः । 11 तमः अज्ञानं, तस्य ग्रहः ग्रहणं बन्धनम् अज्ञानबन्धनं इत्यर्थः, अथ वा तमो राहुः ["तमो राहुः सैहिकेयो"... इति अभिधान चिन्तामणि-देवकाण्डे १२१] तस्य ग्रहः, यः पर्वणि जायते सः, तस्य ॥

12. 'विधन्'-विधत् विधाने [हैमधातुपाठे १३७२ तमस्य] धातोः वर्तमानकृदन्तस्य शतृप्रत्ययान्तस्य पुलिङ्गे प्रथमाया एकवचनरूपम् । 13 'ऋते' इति 'विना' अर्थकमव्ययम् । 14 'आख्यः' इति आपूर्वकस्य 'ख्यांक्' अदादेर्धातोरद्यतनभूतकालस्य द्वितीयपुरुषैकवचनरूपम् । 15 'त्रिशक्तिः' इति गजाश्वपदातिरूपा नृपाणां तिस्रः शक्तयो भवन्ति ।

★ ठे. २०३, B. एकता एवन्, बेरेज रोड,
वासणा, अमदावाद-७